

De Bijbel

zijn genoegzaamheid en gezag

door: C.H. Mackintosh

1

Sommige mensen beweren dat de dingen zo totaal veranderd zijn sinds de Bijbel geschreven werd, dat wij andere leiding nodig hebben, dan die op die kostbare bladzijden te lezen zijn.

Ook zeggen ze, dat de samenleving veranderd is, het mensenras heeft vorderingen gemaakt. Er hebben, zeggen ze, zulke grote ontwikkelingen plaats gevonden in de beheersing van natuurkrachten, wetenschap, en toepassingen in de wijsbegeerte dat vasthouden aan de genoegzaamheid¹ en het gezag van de Bijbel in de 20^e eeuw beschouwd moet worden als kinderachtigheid, onwetendheid of onnozelheid.

Nu mogen deze mensen zeer knap en geleerd zijn; maar wij zeggen *“dat zij zeer dwalen, de Schriften niet kennen, noch de kracht van God”* (Mat. 22:29). Natuurlijk hebben we eerbied voor wetenschap, genie en talent, als ze op de juiste manier beoefend worden, op hun eigen plaats. Maar als ze het trotse hoofd boven het Woord van God verheffen, als ze zich er voor zetten in de rechterstoel en een smet werpen op die weergalozе openbaring, dan hebben we geen respect er voor. We beschouwen ze dan als agenten van de duivel, in zijn pogingen om deze eeuwige zuilen te ondermijnen, waarop het geloof van Gods volk altijd rustte. Wij kunnen niet luisteren, naar mensen, die het boek van God durven te behandelen als of het een menselijk boek was. En over deze bladzijden spreken, die de Alwijze, Almachtige en Eeuwige God geschreven heeft, alsof ze het voortbrengsel waren van een oppervlakkig en kortzichtige sterveling.

Of men moet ontkennen, dat de Bijbel het Woord van God is of zijn genoegzaamheid en gezag erkennen in alle tijden, in alle landen, in alle fasen en omstandigheden van het menselijke ras. Als u toestemt, dat God een boek geschreven heeft voor de leiding van de mens, dan moet dat boek ruim voldoende zijn voor de mens. Het doet er niet toe, wanneer, waar of hoe hij leeft. *“Alle Schrift is door God ingegeven... ..opdat de mens Gods volkomen is, tot alle goed werk ten volle toegerust”* (2 Tim.3:16,17). Dat is genoeg. Om volmaakt te zijn en ten volle toegerust, moet een mens onafhankelijk zijn van al de vermeende machten van

wetenschap en ten onrechte zo genoemde kennis (1 Tim. 6:20).

De geleerde rationalist en de geleerde wijsgerige mogen ons bescpotten, maar daar geven we niet om.

Niet dat we onwetendheid kiezen boven geleerdheid. Wij verachten de ontdekkingen van de wetenschap niet, net zo min als de successen van gezonde wijsbegeerte. In hun eigen sfeer waarderen we ze. Wij prijzen de arbeid van die geleerden die hun krachten wijden aan het werk om de heilige tekst te zuiveren van mogelijke vergissingen en fouten, die ingeslopen zijn, door slordigheid en onbekwaamheid van overschrijvers, waarvan een listige en kwaadaardige vijand heeft geprofiteerd. Iedere poging om de kostbare waarheid van de Schrift te bewaren, te openbaren, toe te lichten en te versterken moeten we waarderen. Maar als mensen hun geleerdheid, hun wetenschap gebruiken om het heilig gebouw van de goddelijke openbaring te ondermijnen, moeten we onze stem verheffen tegen hen en de lezer waarschuwen tegen hun verderfelijke invloed.

Wij geloven dat de Bijbel het eigen woord is van de alleen wijze en waarachtige God, voor wie één dag is als 1000 jaar en 1000 jaar als één dag. Die het einde zag vanaf het begin en niet alleen het eind, maar iedere etappe van de weg. Het is positieve laster om te zeggen, dat we een tijd beleven, waarin de Bijbel niet genoeg is en dat we leiding en lering daarbuiten moeten zoeken voor onze pelgrimsreis. Er is ruim voorzien in alle behoeften van de Gemeente van God, haar leden en haar bedienaars. De Bijbel is een volmaakte zeekaart, waarop alle informatie voor de christelijke zeeman van te voren is opgetekend. Iedere rots, zandbank, ondiepte, eiland is nauwkeurig aangegeven. Hoe zou het anders kunnen zijn, als we zeggen, dat de Bijbel Gods Woord is? Zou God een onvolmaakte kaart kunnen geven of schetsen? Onmogelijk. Het is het één of het ander: Of we ontkennen de goddelijkheid of we erkennen de genoegzaamheid¹ van het boek. Deze keus is absoluut. Daar kan geen speld tussen. Als het boek onvolledig is, kan het niet van God zijn. Als het van God is, moet het volmaakt zijn. Maar als we andere bronnen zouden moeten zoeken voor leiding en lering voor het pad van de Gemeente van God, haar leden en dienaars, dan is de Bijbel onvolledig en dan kan het niet van God zijn.

¹ Toereikendheid, het voldoende zijn

Wat moeten we doen? Waar zouden we onze toevlucht toe moeten nemen? Als de Bijbel niet een goddelijke en genoegzame ¹ gids is, wat blijft er dan over?

Sommigen zeggen dat we ons moeten wenden tot traditie.² Wat een ellendige gids is dat maar. Als we ons op dat terrein begeven, dan horen we vreemde en tegenstrijdige klanken. Misschien vinden we een traditie, die heel echt is, eerbiedwaardig, vertrouwenwekkend en we geven ons aan haar leiding over. Maar direct daarop komen we een andere traditie tegen, die even sterk aanspraak maakt op ons vertrouwen en die ons in precies tegenovergestelde richting leidt. Dat is traditie.

De geest is verbijsterd en men herinnert zich de vergadering in Efeze, waarvan we lezen: *“Sommigen dan schreeuwden dit, anderen dat, want de vergadering was in verwarring en de meesten wisten niet waarom zij waren samengekomen”* (Hand. 19:32). We hebben een volmaakte maatstaf nodig en die vindt men alleen in de goddelijke openbaring die in onze kostbare Bijbel gevonden wordt. Wat een schat! Wat zouden we God daarvoor moeten danken! Zijn Naam moeten prijzen, voor Zijn genade, dat Hij zijn Gemeente niet afhankelijk heeft gelaten van menselijke traditie, maar van het onveranderlijke licht van de goddelijke openbaring! Traditie hoeft de openbaring niet te ondersteunen, maar de openbaring is de test voor de traditie. Een nachtkaaersje kan de middagzon niet helpen met haar licht. Net zo min kan menselijke overlevering de goddelijke openbaring helpen.

2

Maar de vijand heeft nog een verstikkender en gevaarlijker gereedschap, die helaas door maar al te veel gelovigen wordt gebruikt. En dat is het nuttigheidsbeginsel.³ Dat wil zeggen, de aantrekkelijkheid om al het goede te doen, dat wij kunnen, zonder erbij op te letten op de manier, waarop het gedaan wordt. De boom van het nuttigheidsbeginsel is wijdvertakt en biedt zeer verleidelijke vruchten. Maar pas op, in het eind zullen die vruchten bitter zijn, als alsem. Natuurlijk moeten we het goede doen, zoveel we kunnen, maar wel toezien op welke wijze we dit doen. Laten we ons niet vergissen door de gedachte dat God diensten aanneemt gegrond op ongehoorzaamheid aan Zijn Woord. *“Het is een gave”* (Mat.15:5) zeiden de oudsten, terwijl ze brutaal het duidelijke bevel overtraden van God, alsof Hij een welbehagen zou hebben in een gave naar zo'n beginsel. Er is een nauw verband tussen het oude “korban” en het moderne nuttigheidsbeginsel, want er is niets nieuws onder de zon. De ernstige verantwoordelijkheid om het Woord van God te gehoorzamen werd nagelaten onder het mooi lijkende voorwendsel van

“korban dat is: een gave” (Mark.7:7-13) Zo was het vroeger. De korban van de oudsten rechtvaardigde of probeerde te rechtvaardigen veel brutale overtredingen van de wet van God. Het nuttigheidsbeginsel in onze tijd probeert op dezelfde manier de getrokken grenslijnen van Gods Woord te verleggen.

Wij geven het direct toe, doelmatigheid of nuttigheid heeft aantrekkelijke drijfveren. Het lijkt prettig veel goed te doen, ruimhartig weldadigheid te bewijzen, tastbare resultaten te verkrijgen. Het is niet gemakkelijk de verleidelijke invloed daarvan te onderkennen of die gedachte daarnaar opzij te zetten.

Zijn we niet vaak geneigd te denken, als we staan op het smalle pad van gehoorzaamheid en we kijken naar links of rechts, dat wij een denkbeeld volgen en dat wat anderen doen nuttiger lijkt? De vraag is of het denkbeeld wat wij volgen gebaseerd is op de juiste grondslag. Is het gegrond op: *“Zo zegt de Heer!”* Laten we het dan vasthouden, al zouden alle mensen ons ook beschuldigen van enghartigheid.

Samuel antwoordt Saul: *“Heeft de HEERE lust aan brandofferen, en slachtofferen, als aan het gehoorzamen van de stem des HEEREN? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen.”* (1Sam.15:22) Sauls woord was: *“offerande.”* Samuels woord was: *“gehoorzaamheid.”* Het blaten van de schapen en het loeien van de koeien was boeiend. Dat was een echt bewijs dat er iets ging gebeuren. Aan de andere kant leek het pad van het geloof, nauw, steil, eenzaam en vruchteloos. Maar, o die scherpe woorden van Samuel! *“Gehoorzamen is beter dan offerande.”* Wat een overwinnend antwoord op de welsprekendste verdedigers van het nuttigheidsbeginsel! Het zijn afdoende indrukwekkende woorden. Zij bevestigen dat het beter is, als het moet, stil te staan als een marmeren standbeeld op het pad van het geloof, dan het gewenste resultaat te bereiken terwijl een duidelijk bevel van het Woord van God met voeten getreden wordt.

Maar men moet niet als een standbeeld blijven staan op het pad van gehoorzaamheid. Er zijn veel kostbare diensten voor de gehoorzame te bewijzen. Die kunnen alleen door gehoorzamen bewezen worden. Ze zijn kostbaar, omdat ze de vrucht zijn van eenvoudige gehoorzaamheid.⁴

Waarschijnlijk worden deze diensten niet geplaatst in het openbaar verslag van menselijke verdiensten. Maar zij worden geboekstaafd in de hemel en te rechter tijd geopenbaard. Zoals iemand eens gezegd heeft: *“De hemel is de veiligste en gelukkigste plaats om over ons werk op aarde te horen oordelen.”* Laten we dat vasthouden en onze weg in eenvoud voortzetten.

² overleveringen

³ doelmatigheid

⁴ Wat een voorbeeld daarvan onze gezegende Heer! Hij leefde 30 jaar op aarde in afzondering. Bij de mensen bekend als de timmerman. (Mark.6:3) maar door de Vader gekend als Zijn welbehagen, als de Heilige Gods, het volmaakte spijsoffer, geheel op het altaar verbrand. (Lev.6:19-33)

Opzien tot Christus voor leiding, kracht en zegen. Dat Zijn glimlach voor ons voldoende mag zijn. Laten we niet opzij kijken om de goedkeurende blik van een sterfelijk wezen op te vangen, wiens adem in zijn neusgaten is. Laten we er ook niet naar verlangen om onze namen te zien in een schitterend verslag van grote mensen van onze tijd. De dienstknecht van Christus zou verder moeten kijken, dan zulke dingen. De belangrijkste zaak voor de dienstknecht is gehoorzamen. Zijn doel zou niet moeten zijn om veel te doen, maar om eenvoudig te doen, wat gezegd wordt. Dat maakt alles duidelijk en nog meer, dat maakt de Bijbel tot een opslagplaats van de wil van de Meester. Daartoe moet de dienstknecht steeds zijn toevlucht nemen om te weten, wat hij moet doen en hoe hij het moet doen.

Noch traditie, noch nuttigheidsbeginsel is goed voor de dienstknecht van Christus. Het allerbelangrijkst is de vraag: "Wat zegt de Schrift?", dat beslist alles. Op de beslissing van het Woord van God bestaat geen beroep. Als God spreekt, moet de mens het hoofd buigen en niet hardnekkig vasthouden aan menselijke gedachten. Juist het tegenovergestelde, een eerbiedig vasthouden aan het Woord van God. Laten we daar wel acht op geven. Als iemand vasthoudt aan de Schrift, wordt hij dikwijls, dogmatisch, onverdraagbaar en heerszuchtig genoemd. Natuurlijk moet iemand waken over zijn humeur, geest en manieren, zelfs als hij bij het Woord van God wil blijven. Maar onthoudt, gehoorzaamheid aan Christus bevelen is het tegenovergestelde van heerszucht, dogmatisme en onverdraagzaamheid.

Het is vreemd: als iemand gedwee zijn geweten richt naar zijn naaste en buigt voor menselijke gedachten, wordt hij zachtmoedig en bescheiden geacht. Maar als hij eerbiedig buigt voor het gezag van de Heilige Schrift, noemt men hem eigenwijs, dogmatisch en enghartig. Het zij zo. De tijd nadert snel, dat gehoorzaamheid genoemd zal worden bij zijn ware naam en zijn erkenning en beloning zal ontvangen. Tot op dat ogenblik met de getrouwe genoeg nemen met wachten en terwijl hij wacht, tevreden zijn met wat de mensen hem noemen. "*De HEERE weet de gedachten des mensen, dat zij ijdelheid zijn.*" (Ps.94:11)

3

Er is nog een derde vijandelijke invloed, waarvoor de bijbellezer zal moet waken en dat is rationalisme of het gezag van het menselijke verstand. De trouwe discipel van het Woord van God zal deze brutale indringer moeten tegenstaan met de meest onwankelbare beslistheid. Het menselijk verstand wil oordelen over

het Woord van God – wat wel en niet God waardig is – en stelt grenzen aan de inspiratie. In plaats van nederig voor het gezag van de Schrift te buigen, dat staat boven het arme en blinde verstand, wil het verstand de Schrift neerhalen tot zijn eigen niveau. Als de Bijbel iets zegt, dat strijdt met de conclusies van dat verstand, dan moet daar een fout zijn. God wordt uitgesloten van Zijn eigen boek, als Hij iets zegt, dat het arme, blinde, bedorven verstand niet kan overeen brengen met haar eigen gevolgtrekkingen. Maar de conclusie van dit verstand zijn dikwijls de grofste dwaasheden.

Rationalisme berooft ons van de enige volmaakte maatstaf van de waarheid en leidt ons in de meest trieste onzekerheid. Het probeert het gezag te ondermijnen van een boek, waarvan we alles kunnen geloven en brengt ons een beschouwing, waarvan we van niets zeker kunnen zijn. Onder gezag van het verstand wordt de ziel als een schip losgeslagen van de kade in de haven van de goddelijke openbaring, om rondgeslingerd te worden als een notendop op de wilde wateren van algemene twijfel.

Wij kunnen een rationalist niet overtuigen, evenmin als hij de waarheid van de Bijbel zal willen onderzoeken. We kunnen niet verwachten dat we aanhanger van de nuttigheidstheorie overtuigen of de vurige bewonderaar van de traditie. We hebben niet de bevoegdheid, de tijd, noch de ruimte om te proberen ze te overtuigen. Maar we willen de gelovige doordringen van de kostbaarheid van de Bijbel. Wij zouden willen, dat de Bijbel, zijn genoegzaamheid en gezag gegrift stonden op ieders hart.

Wij voelen het als een heilige plicht in de tegenwoordige tijd, waarin bijgeloof, doelmatigheid en verstandelijke godsdienst zo werkzaam zijn, als werktuigen van de boze om de fundamenten van het geloof te ondermijnen, te waarschuwen. We danken het aan dat geïnspireerde boek, waaruit we de stromen van leven en vrede hebben gedronken, getuigenis te mogen geven aan de goddelijkheid van elke bladzijde. Onze diepe eerbied te betuigen voor Zijn gezag en onze overtuiging van zijn goddelijke genoegzaamheid voor elke nood, hetzij van de gelovige persoonlijk of van de gemeente gemeenschappelijk.

Laten wij de Heilige Schrift hoger waarderen en waken tegen elke invloed, hetzij overlevering, nuttigheidsbeginsel of rationalisme, die de neiging hebben om ons vertrouwen in de hemelse godsspraak te schokken. Er is een geest in omloop en er werken beginselen, die ons verplichten dicht bij de Schrift te blijven – die als een schat in onze harten te bewaren – en ons aan Zijn heilig gezag te onderwerpen.

Oorsprong: [Misc. Writings I-14](#)

Titel: -